

EL KELL DOBNI

a kést
vagy szorítani bátran
a külszint megutáltam
ahhoz hogy éljek de kevés
az evés és lélegzetvétel
rend kell
bensőnkben is szabadság
tisztán akarok élni
méltón

mint lehetne az élet
önmagához
darab vagyok
a lété
okosan kell bánnom időmmel
nem szórhatom
a kavicsom
bárhogy s -hová
el kell dobni a kést
vagy használni bátran

SZÉKELY MAGDA

KARDNYELŐ

Leszek mindegyre némább
megfojt minden napom
a torkomban tüzes kard,
ki nem okádhatom

Mert állatokból élek
a húszakat falom
mert temető a gyomrom
tömegsír borzalom

Mert más elől falom fel
a keze csontkarom
füvet zabál miattam
fölfordul a napon

Mert ami igazam volt
az egyetlen vagyon
oly gyorsan fölhabálták
nyomát se láthatom

Mert ami igazam volt
én sok ártatlanom
kezet fogok mosolygok
a gyilkos megvagyom

Mert átver a tüzes kard
húsburkon érfalon
s felelhetek hiába
mindenért egy napon

HARANG

Zúgat engem a böjti szél,
zúgok, mint a harangok,
zúg a kezem, és zúg a lábam,
csak így adok én hangot,

csak zúgok, mint a levegő
fölköttem és alattam,
nyelv nélkül zúgok, kondulok —
zúg megállíthatatlan.